

Rá is ripakodtam,
hess, te ordas, innen,
nehogy nekem kelljen
téged arrébb vinnem!
Farkasszemet néztünk,
láttam, tiszta méreg,
gondoltam, megunja,
én bizony ráérek.

Csak hát az én plüssöm
szomjas volt már akkor,
igyekeznünk kellett,
mert ott ér az aggkor.
Engedett az okos,
bár nem hajtott tatár
– még ha farkas is az,
szenvedjen a számár!

Menjünk a patakhoz,
mondtam a mackómnak,
majd ott megitatlak,
közben meg is óvlak.
A kis patak felé
szedtük hát a lábunk,
de hiába, mert a
farkas jött utánunk.

Na, gondoltam, hogyha
így hajtja a vére,
csaljuk el a nyúlhoz,
ki az erdőszélre.
Nehogy bosszút álljon
még valami őzön,
inkább sportolgasson,
nyúlal kergetőzzön.

Az erdő szélénél
bevettem a táblám,
ahogy számítottam:
a nyúl még ott várt rám.
De nem hasonlított
a korábbi nyúlra,
mert a sok répától
ez most ki volt nyúlva.

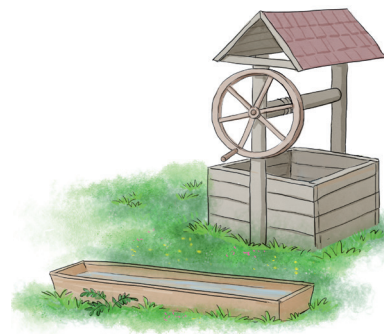
Feküdt a hátán,
telve volt a bendő,
és azt nyögte: répa
soha többé nem kő!
De a farkast látva
talpra ugrott hamar
– néztem, hogy ez teli
hassal is így kavar?

Mikor ők már vígan
hajkurászták egymást,
szóltam a plüssömnek,
megitatlak, meglásd!
Azzal elindultunk
a patakhoz vissza,
nehogy szomjan vesszen,
biztos mind kiissza.

Ahogy odaértünk,
pihegünk a partján
– mackóm tőlem jobbra,
én meg pont a balján –,
éppen inni készül,
amikor azt mondja:
volna itten neki
egy kicsi kis gondja.

Lóbázom a lábam
a csermely patakba',
ekkor látom én is:
ki van az apadva!
Kiszáradt medrében
fürödtek a rákok,
hinnye, mondom, vizet
nem hoz senki rátok?

Abban a szent percben,
bújt belém az ötlet:
csakis én vagyok az,
ki itt vizet önthet!
Plüssnek is ígértem,
hogy majd inni kaphat
– jó gazda egy mackót
szomjan csak nem hagyhat!

Elindultam egyből
megnézni a medvét,
és hogy nem volt már ott,
elhoztam a vedrét.
(Bár egy roppant sikló
épp mögötte vedlett
– ám ez nem izgatott:
felkaptam a vedret!)

Inaltam a kúthoz,
megvolt már a tervem:
töltöttem a vályút,
vedrem telemertem,
vittem a patakhoz
úgy, csurig csordultan
– három percen belül
százhuszszor fordultam!

Először a mackóm
ivott, aztán én is,
fürödtek a rákok,
de én hoztam mégis,
mert mély nyomot hagyott
valami ott bennem,
azért kellett vízért
mindig visszamennem.

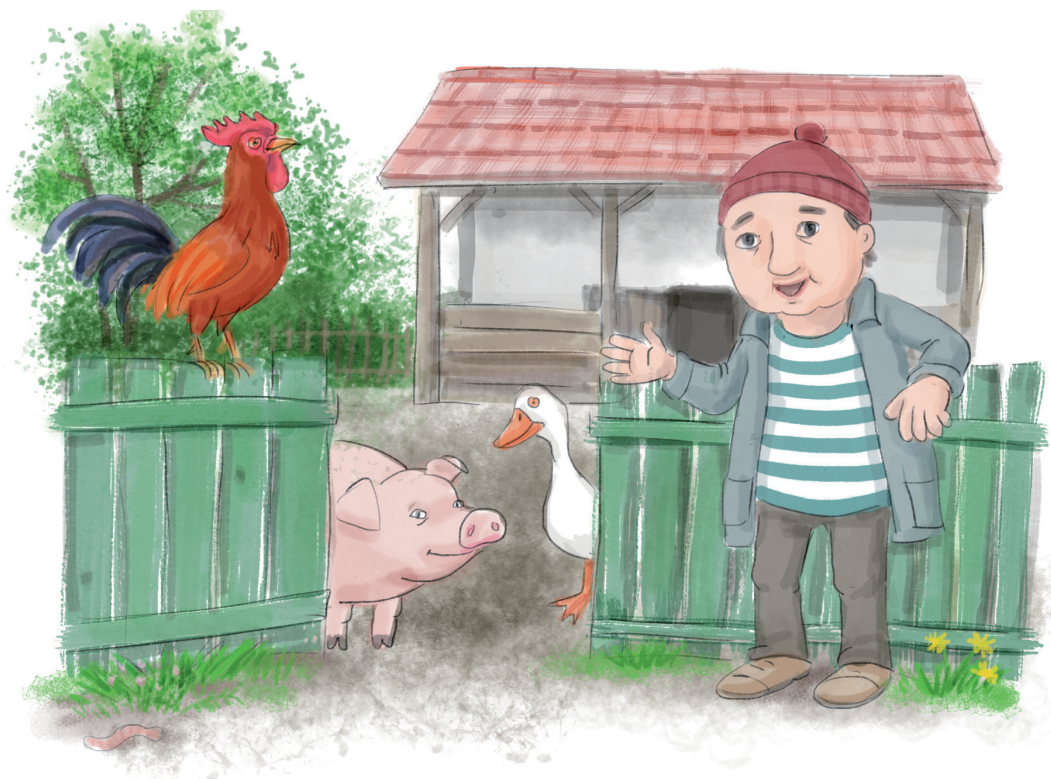
Elsőnek a sün jött,
leszaladt a partra,
vízre szállt a lepke,
fel túl nem kavarta.
Megjelent a bagoly,
holló, vércse, szarvas
– és eljött, hogy igyon,
a nyúl meg a farkas.

Az ordas kitikkadt,
a nyúl le volt fogyva,
szerintem barátok
lettek attól fogva.
Akkor láttam, hogy a
medve is ott pancsol
– jólesik a hús víz
csípésre a mancson!

A méhek is jöttek,
 hát nekik is mertem,
 és a vaddisznót is
 egyből felismertem.
 Örültem, hogy immár
 nem fél tőlem ő se,
 nem akar már lenni
 ő az erdő hőse.

Meg is mondtam neki,
 na meg a medvének,
 amit azóta is
 tanulságnak vélek:
 kinek ereje van,
 nem kell hadakozzon
 – használhatja arra,
 hogy sok vizet hozzon!

Etetés a ház körül

Szép napot, gyerkőcök,
 hello, fiúk, lányok
 – angolul is tudok,
 amint azt látjátok!
 De az aranyérmet
 nem angoltól nyerném,
 sokkal jobban értek
 az állatok nyelvén.

Gyerekként az erdőn
 elég sokszor jártam,
 plüssmackót is vittem,
 így voltunk mi hárman.
 (A számolás nem ment
 akkor még olyan jól,
 inkább sziporkáztam
 régen is angoltól.)